

[Jørgen Jensen.]

stemmelser som i andre færgerederier. Det var de to ting, som regeringen sagde nej til for at få en konflikt, som den kunne benytte som begrundelse for også at gribe ind over for de andre konflikter. Det er kendsgerningerne, og derfor er det helt urimeligt, at man her bringer frem, at det er samfundet, der er i fare. Nej, det er et bevidst spil for at sikre, at indkomstpoltikken kan føres igennem, der her opføres. Derfor vil vi ikke medvirke til dette, men vi vil ikke alene ikke medvirke til det, vi vil også bekæmpe den politik, som ligger i det, der er lagt frem her.

Må jeg sige om telegrafistkonflikten på Grønland, at også her lovede socialdemokratiets ordfører en hurtig og velvillig behandling. Men også her er det regeringen, der er forhandlingspart, også her er det regeringen, der kunne have sikret, at der ikke blev nogen konflikt, og det er jo i det skriftlige materiale, der er lagt frem, understreget, at telegrafisternes situation økonomisk er blevet forringet. Ja men er det da det, man vil? Kendsgerningen er, at telegrafisterne har en lavere løn på Grønland, end de har i Danmark, selv om man så taler pænt om, at det, indtil det grønlandske folk selv kan overtage arbejdet, er nødvendigt at gøre det givende at rejse til Grønland. Det er urimeligt at benytte sådanne argumenter, når man står over for det, vi står over for her.

Det vil også være rimeligt at stille et par spørgsmål til ministeren.

Når man i bemærkningerne siger, at der er en nær sammenhæng mellem de berørte overenskomstområder, og at det i og for sig nødvendiggør et samlet indgreb, betyder det så også, at arbejdsgiverparten både ved Bornholmstrafikken og ved de andre færgerederier, som nu bliver omfattet af indgrebet, skal give de samme indrømmelser, som sømændene er blevet enige om med Jydsk Færgesart? Det må være meningen, når man siger, at der er en sammenhæng i overenskomsterne, at gøre noget sådant.

Det vil da også være ønskeligt at få at vide, om ministeren, når man nu griber ind og sikrer en overenskomst i 2 år, altså tvinger sømændene til at arbejde under betingelser, som er med til at hjælpe rederierne, også har sikkerhed for, at disse færgerederier sejler i de kommende 2 år. Har man sikret sig, at Mols-Linien er ophørt med at udbyde sine skibe til salg? Det ville være ønskeligt at få det at vide.

Det er nemt at sige til den ene part på arbejdsmarkedet: uanset om vi laver afgiftslove, der forringer jeres situation, skal I forholde jer i ro, skal I arbejde. Men når den anden part, arbejdsgiverne, siger: gennemfører I de love herinde i folketinget, så bliver det ikke lukrativt nok for os at fortsætte, og så stopper vi simpelt hen også færgetrafikken, så kan man intet gøre.

I går sad vi i skatte- og afgiftsudvalget og oplevede, at man kom fra Kastrup Glasværk og sagde: det er en alvorlig situation; vi har netop haft vore medarbejdere samlet og meddelt, at vi lukker virksomheden. Og man sagde: disse lovforslag understreger, at det er rigtigt, at vi lukker virksomheden. Ja men griber man ind over for det? Siger man til den anden part på arbejdsmarkedet: I er forpligtet? Siger man til rederierne: nu er I også forpligtet til i de kommende 2 år at beskæftige søfolkene? Det gør man jo ikke. Derfor er det et ensidigt indgreb over for søfolkene og over for dansk fagbevægelse, og hensigten er alene at sikre, at indkomstpoltikken kan fortsætte, således at det bliver endnu mere lukrativt at være storkapitalist i dette land.

Bolvig (RV):

For anden gang i år står folketinget over for indgreb i en arbejdskonflikt eller en truende sådan, og for anden gang i år betyder ministeren, at regeringens ønske om folketingets medvirken og støtte er en helt og aldeles ekstraordinær situation, og at socialdemokratiet og regeringen som altid er modstandere af indgreb i konflikter mellem parter på arbejdsmarkedet. Hvor længe vil man klamre sig til den forældede og forkerte opfattelse, at parterne på arbejdsmarkedet skal have lov til at lamme samfundet gennem strejker og lockouter? Det er nu 23. gang siden 1933, at skiftende regeringer og især af socialdemokratisk observans under ansvarstryk har måttet anvende en samfundets nødværgeret. Vi kan lige så godt her i dette ting først som sidst indrette os på, at vor medvirken i lønfastsættelser vil blive en regel langt snarere end en undtagelse. Det er forbløffende, at netop socialdemokratiet, der på næsten alle områder ønsker, at samfundet skal have indsigt og indflydelse, på arbejdsmarkedsområdet tilsyneladende er tilhænger af kræfternes uhammede, frie spil.

Vi må jo erkende, at vi alle lever i et højst kompliceret samfund, hvor vi i stigende grad bliver afhængige af hinanden. En strejke eller